

[Finansministeren]

led i den økonomiske politik i 1978 at dreje efterspørgslen bort fra det importtunge private forbrug og over imod den del af den indenlandske efterspørgsel, der har et lavt importindhold og dermed en stor beskæftigelseseffekt. Samtidig bidrager de erhvervspolitiske foranstaltninger og en fortsat afdæmpning af omkostningsstigningerne til en gradvis forbedring af konkurrenceevnen.

Et gunstigt træk i den økonomiske udvikling er den afdæmpning i inflationsudviklingen, som har kunnet konstateres siden slutningen af sidste år, bl. a. takket være udviklingen i råvarepriserne, men ikke alene af den grund. På nuværende tidspunkt er vi således nede på en årlig prisstigningstakt på omkring 6 pct.

Den svage efterspørgselsudvikling i både udland og indland har imidlertid kun givet mulighed for en begrænset vækst i den samlede produktion. Det har ikke kunnet undgå at medføre forøgelse af antallet af ledige som følge af den fortsat store tilgang til arbejdsstyrken. Således må der i alt forventes ca. 160.000 heltidsforsikrede ledige i 1978, men der har dog været den positive tendens, at arbejdsløsheden, hvis man korrigerer for sæsonen, ikke er steget siden forårsmånederne.

Der er, som jeg tidligere omtalte, udsigt til en kraftig vækst i den offentlige efterspørgsel fra 1978 til 1979, først og fremmest som følge af stigningerne i udgifterne til social- og sundhedsvæsenet og som sagt altovervejende i kommunerne. Der vil ligeledes komme en øget efterspørgsel og beskæftigelse fra den betydelige forhøjelse af pensionsydelse som følge af pensionsreformen, ligesom efterlønsordningen vil trække i retning af at bringe arbejdsløse i beskæftigelse.

I samme retning virker de fortsatte bestræbelser på at formindske overarbejdet i den offentlige sektor. Fru Ebba Strange gjorde nogle bemærkninger herom og antydede nærmest – sådan forstod jeg det – at der intet skete på dette område. Det er forkert, de budgetterede udgifter til overarbejde og merarbejde udviser et fald i forhold til tidligere finansår. En sammenligning mellem finansårene 1977-78 og 1979 viser således et fald i overarbejdsbetalinger på 36,8 mill. kr., og der har i vid udstrækning fundet en konvertering til stillinger sted.

Finansministeriet har i de sidste år udfoldet meget betydelige bestræbelser for at til-

skynde ministerier og styrelser til at søge overarbejde og merarbejde erstattet af ansættelse af nyt personale. Jeg kan sige, at disse bestræbelser da også, sådan som tallene viser, allerede har båret frugt. Men jeg er enig med fru Ebba Strange i, at der er et stykke vej igen, og regeringen vil fortsætte bestræbelserne på at nedbringe overarbejdet. Det indgår f. eks. også i regeringens oplæg til de igangværende aftaleforhandlinger.

Selv om der fortsat må regnes med stor tilgang til arbejdsstyrken, er der grund til at forvente, at arbejdsløsheden ikke vokser i 1979, og hr. Svend Andersens (Rosk. a.)s påstand om, at finansloven vil medføre øget arbejdsløshed er derfor ikke rigtig.

Betalingsbalanceunderskuddet er formindsket væsentligt som bekendt, men det er fortsat stort, og det er stadig regeringens mål at opnå en yderligere forbedring af betalingsbalanceudviklingen, således at underskuddet i 1979 ikke overstiger 6½ mia. kr. Det må derfor også i de kommende år være et mål at forbedre erhvervenes konkurrenceevne ved at søge at holde de indenlandske omkostningsstigninger under omkostningsstigningerne hos vore nærmeste konkurrenter.

Flere ordførere har i denne forbindelse været inde på spørgsmålet om indkomspolitik og har herunder kommenteret de påbegyndte aftaleforhandlinger inden for den offentlige sektor og overenskomstforhandlingerne i det hele taget. Jeg kan gentage, at regeringen vil bestræbe sig på at sikre reallønnen opretholdt i den kommende overenskomstperiode, og det gælder både i den private og i den offentlige sektor.

Det er også mit synspunkt, at der må ske en ligelig lønudvikling på de to områder, og derfor må jeg sige til fru Ebba Strange, at det er ikke muligt at lukke øjnene for, hvad der sker på det private arbejdsmarked, selv om vi fører vore egne forhandlinger i den offentlige sektor, og det ønsker de offentligt ansatte heller ikke, at vi skal gøre. En del af de krav, som de har stillet, går jo ud på, at forbedringerne på det private arbejdsmarked, skal overføres til den offentlige sektor. For de offentligt ansatte er forhandlingerne altså i gang, og regeringens udgangspunkt i disse forhandlinger er det, som jeg her har nævnt.

Hr. Palle Simonsen og hr. Brusvang argumenterede mod de seneste års lønudjævning i den offentlige sektor. Hertil vil jeg blot si-